

Nr 71.

Av herr **Lundqvist m. fl.**, *angående enhetliga taxebestämmelser för telefonsamtal och postbefordran inom en och samma kommun.*

I de små kommunerna ha människorna lätt att få kontakt med kommunala myndigheter, med läkare, ordningsmakt etc. Inte minst värdefullt är, att personliga besök i de flesta fall utan svårighet kunna komma till stånd. Över huvud taget är det betydelsefullt, att en kommuns innevånare lätt kunna nå förbindelse med den plats, vilken betraktas som huvudort för bygden.

Efter kommunsammanslagningen komma kommunernas geografiska områden mångenstädes att väsentligen utvidgas. Detta leder för befolkningen i de nya storkommunernas ytterområden till ökade svårigheter, när det gäller att få kontakt med myndigheter och andra institutioner. Personliga besök kunna på grund av resesvårigheter i förening med långa avstånd knappast äga rum, och de lämpligaste kommunikationsmedlen bli post och telefon.

Med gällande taxebestämmelser för telefonsamtal och postbefordran måste emellertid många människor i storkommunerna för att komma i förbindelse med läkare, polis eller kommunal myndighet använda interurbansamtal respektive erlägga fullt porto på brevförändelser. Till olägenheterna med interurbansamtal hör även väntetiden. Gäller det att kalla på en läkare, bör väntetiden icke vara längre än vid vanliga lokalsamtal.

Det måste anses vara av utomordentlig betydelse att samhörigheten mellan människorna och mellan människor och myndigheter i en kommun i så stor utsträckning som möjligt bevaras och även utvidgas, när kommunens geografiska område förstoras, så att den större kommunen bringas att fungera tillfredsställande. Om svårigheterna för personliga besök automatiskt måste ökas vid upprättandet av en storkommun, få dock icke möjligheterna att nå kontakt brevledes eller per telefon försvåras.

Det måste te sig orimligt, att somliga människor, som ha något ärende till en kommunal myndighet, kunna använda sig av lokalsamtal och lokalporto, medan andra människor inom samma kommun tvingas bruka interurbana samtal och fullt porto. 1944 års telefonkommitté har bl. a. insett betydelsen av att det existerar fritrafik för telefon inom en och samma kommun.

Med stöd av vad som ovan anförts föreslå vi,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t ville giva telegrafstyrelsen och generalpoststyrelsen sådana direktiv, att ovan anförda synpunkter vinna beaktande.

Stockholm den 19 januari 1950.

R. Lundqvist.

Carl Eskilsson.

Torsten Isaksson.

Axel Mannerskantz.